

Rumal nali

Nädalavahetusel sõitsime maale vanaema ja vanaisa juurde. Maal on tore. Peale kõige muu on mul seal ka kaks sõpra.

Kallistasin vanaema, rääkisin vanaisaga natuke juttu ning lippasin siis kohe naabrite juurde.

Kümnene Robin ja kaheteistkümnene Trevor olid oma toas arvutite taga.

„Tsau!“ tervitas Robin ja tõstis korraks pea.

„Tsau!“ ütles Trevor. „Me saime klassivennalt uue mängu.“

Istusin Robini kõrvale ja võisin ka natuke mängida.

Varsti tüütas mäng meid ära. Tuli mõte, et vaataks arvutist „Kättemaksukontorit“. Vaatasimegi ühe osa. Siis hakkasime fotosid töötleva. See käis nii, et võtsime mingi pildi, mis Trevor oli oma fotokaga teinud ja joonistasime arvutiga mõnele poisile sarved või vuntsid.

Robin avas pildi, kus peal oli üks prillidega poiss.

„See on Siim,“ naeris ta. „Ta on täiega loll.“

Trevor kirjutas poisi särgi peale **OLEN LOLL**.

Nad joonistasid talle veel suitsu suhu, mitu punni näole ja paisutasid ta nina kuidagi hästi suureks. Kuigi ma ei taha tavaliselt inimeste üle naerda, siis see pilt

ajas küll naerma.

„Mul tuli üks mõte,“ teatas Trevor siis.

„Mis? Räägi meile ka!“ tahtsime teada.

„Kohe, oodake, ärge vaadake praegu,“ kihistas Trevor omaette.

Poiste ema kutsus meid kööki sööma. Läksime Robiniga kööki, Trevor jäi veel arvutisse.

Kui tagasi tulime, näitas ta meile itsitades mingit lehekülge. Keset lehte ilutses see suitsu ja suure ninaga pilt Siimust ja pildi all olid juba kommentaarid:

Kristo: hahhaaa, täiega nõme mees!

Jorgen: Mida pilti!

Enn: siim on ikka kõva... mees

„Ma panin Facebooki üles,“ teatas Trevor meile. „Nüüd saab täiega nalja.“

Robin vaatas ja hakkas ka naerma. Mul tuli ebamugav tunne peale.

Võtsin julguse kokku ja ütlesin: „Nii ei tohi teha!“

„Ah?“ muutus Trevor veidi tõsisemaks.

„Mis sul hakkas?“ mühatas Robin.

„...et ma arvan, et see ei ole ilus...“ venitasin kõheldes. Oli raske suuremate poiste vastu niimoodi hakata.

„Ma mõtlesin, et teete lihtsalt arvutis nalja ja kustutate need pildid pärast ära,“ ütlesin vaikselt.

„Mis sa põed?“ osatas Trevor. „Ma ainult korraks panen, siis võtan maha.“

„Kui ei meeldi, ära vaata,“ teatas Robin.

Mulle ei meeldinud, et nad niimoodi räägivad ja otsustasin vanaema juurde tagasi minna. Kuidagi paha tunne oli.

Oli juba päris hilja, kui keegi koputas.

Vanaema läks vaatama ja kuulsime Trevori häält: „Kas Kreete on siin?“

Jooksin esikusse.

Trevor oli ähmi täis ja küsis sosinal: „Kuule, kas sul see Hannes oskab arvutis igast asju teha?“

Noogutasin vaevumärgatavalt.

Trevor sai aru, et ma olen ikka veel pahane ja ütles: „Palun vabandust, aga meil on nüüd suur jama.“

„No mis teil siis on?“

„Mul ema on täitsa närvis,“ seletas Trevor kiiresti. „Selle Siimu... vaata see pilt onju... Siimu ema helistas, et nad nägid ka seda pilti ja seal on mingid ropud kommentaarid nüüd ja... et mu ema on vihane... ja Siimu ema on pahane ja..., ma pean selle sealt maha võtma, aga ma ei oska millegipärast ja... ja mu ema ei oska ka... ma mõtlesin, et äkki Hannes...“

„Räägi ise temaga,“ ütlesin ja kutsusin Hannese.

„Äkki sa ise...“ vaatas Trevor mulle alandliku näoga otsa. Aga raputasin pead.

Trevoril ei jäänud muud üle, kui Hannesele ka kõik ära rääkida. Hannes pani jope selga ja läks naabrite juurde. Tahtsin teada saada, mis edasi saab, ja jooksin temaga kaasa.

Hannes istus arvuti taha ja hakkas klõbistama. Õnneks ongi tema töö arvutitega seotud ja seda asja ta tunneb.

Umbes viie minuti pärast tõusis Hannes püsti ja ütles: „See pilt on nüüd hävitatud, aga poisi ja tema perekonna jaoks peate ühe väga korraliku vabanduse välja mõtlema.“

Trevor ja Robin seisis süüdlaslikult tema ees.

„Vabandust, me mõtlesime nalja teha,“ pobisesid nad. „Mõtlesime, et näitame pilti ainult mõnele sõbrale ja siis võtame kohe maha.“

„Selline asi ei ole naljakas. Kui sa midagi internetti üles paned, siis näeb seda kogu maailm. Mis tunne teil endal oleks, kui keegi sellise rumala pildi teist teeks ja Facebooki paneks?“ küsis Hannes karmilt.

„Aitäh sulle, naabrimees,“ tänas poiste ema Hannest ja lisan kurjalt. „Aga nüüd nad alles saavad. Kuni suveni ei lähe üldse keegi arvutisse!“

„Vaevalt karistamine ja arvutikeeld midagi aitab,“ kahtles Hannes. „Tuleb hoopis selgeks teha, mida internetis tohib ja mida ei tohi teha.“

Hannes istus uuesti arvuti taha ja toksis sisse aadressi: www.targaltinternetis.ee

„Lugege ja uurige seda,“ ütles ta emale ja poistele.

Poiste ema lõi häbelikult silmad maha.

„Aitäh veelkord. Eks ma pean ise ka rohkem vaatama, mis nad siin arvutis teevad,“ nõustus ta.

„Ma arvan, et homme võiksite parem õues mängida,“ pakkus Hannes.

Olime kõik sellega nõus.

